

**"בית אילון" בבית אלפא- (ראיונות, אמירות, תמונות,
הבזקים...ועוד)**

עורכת רוני אשל

ידיעון מספר 3 מרץ 2024

1. **אילון הביאו הנה הרבה גשם-** אומרים בבית אלפא.
ירדו פה כבר במצטבר העונתי 506 מ"מ בעוד המצטבר העונתי
הממוצע 415 מ"מ. והעננים מבטיחים עוד...
ראו את תמונות הפריחה המדהימות.

2. אורח שבא לבקר באירוח בבית אלפא: **הבית הזה** (מתקן האירוח,
שנקרא הבוטיק) **יכול בקלות להפוך לבית "האורות האדומים"**
(דלתות וחלונות זכוכית גדולים ושקופים, נמצאים בקדמת כל חדר,
כולל השירותים) **אבל הדיירים הגרים שם כרגע אינם מתאימים
"לעניין".**

ראיון עם מורן רז

ב-8.10, לאחר הודעת המועצה ארזנו מהר, לקחנו דברים הכרחיים ויצאנו- בהתחלה נדדנו בין רקפת במשגב לצור יגאל שם חייה חלק מהמשפחה שלנו, רצינו, שכל העסק הזה של הפינוי מאילון יהפוך להיות חוויה משפחתית. המחשבה שכך יהיה הייתה כמו המצב, רחוקה מאד מן המציאות ומכל מה שידענו אי פעם.

היה קשה להבין מה קורה, הייתי מבוהלת נורא מן הסיפורים על "העוטף" לא יכולתי לישון, לא אכלתי, הרגשתי ממש אאוט, אבל כשיש ילדים קטנים מוכרחים לתפקד, להתעשת.

אנחנו חמישה- אני, איתמר, דורי בן ה-5.5 וזואי בת ה-1.5 ולאקסמי הכלבה בת 14. איך מוצאים מקום מתאים לנו לתקופה זו, שמי יודע כמה תמשך? תוך שבועיים בערך הבנתי שהסיפור הולך להיות ארוך, חיפשנו מקום, שאורח החיים בו דומה קצת לאורח חיינו באילון. פנינו ללילך ונכנסנו לרשימת המתנה לבית אלפא. יום אחד התקשרה ואמרה שהתפנה מקום באירוח בית אלפא ושאנחנו צריכים להגיע עד הצהריים אחרת יתפסו את החדר. ארזנו את כל חפצינו והגענו לכאן.

עברנו כמה חדרים מסוגים שונים, קשה מאד לחיות במקום צפוף עד מחנק במשך זמן רב אבל בסופו של דבר הגענו לחדר קצת יותר מתאים בקומה הראשונה של הבית עם מרפסת היוצאת אל דשא. הילדים יוצאים ישר החוצה ויכולים לשחק עם החברים שלהם, חופשי, חופשי.

אנחנו גרים קרוב מאד לחברים שלנו ומבלים הרבה יחד במרפסת הגדולה המשותפת לכל החדרים. הבילוי הזה מזכיר לי את ימי הנעורים שלנו, צפוף מאד, קצת אינטימי, קצת כמו בלינה המשותפת. בעצם ערבוב של המוסד ובתי הנעורים אבל עם משפחה וילדים. האפשרות להיפגש ולשבת הרבה יחד, לדבר, לצחוק, לספר על דברים מטרידים, מאד מחזקת.

יש לי תפקיד קטן כאן אני מלווה את קבוצת השישינים- 3 בנות ובן. הם שייכים לארגון שנקרא "בינה" ונמצאים "תחת הגג" של המתנ"ס של מטה אשר. יש להם מלווה מן המועצה אבל הוא רחוק ויש צורך במישהו קרוב שילווה אותם. פעם בשבוע עושים ערב חברתי, באים אלי לקפה, מתייעצים, זה נותן תחושה של שייכות. הם "ילדים" בני 17-18 שאנחנו ממש תלויים בהם. עוזרים בבית הספר היסודי, בגנים בגילים השונים ובמרכזונים, לולא עזרתם היה קשה יותר להתארגן ולהסתדר. זו הזדמנות טובה להגיד תודה מכל הלב לאריאל אלפסי חבר בקומונת אילון/בית אלפא שבעקבות המלחמה צו הגיוס שלו הוקדם ולכן עזב באמצע השנה.

בקהילה בבית אלפא יש הרבה פעילות, לא מרגישה שעמום אבל מרגישה צורך לעשות משהו נוסף. אני מוגבלת מבחינת שעות בגלל הילדים. אבל רוצה למצוא קצת עבודה, או עיסוק אחר, קצת הגשמה עצמית, ניצול התקופה הבלתי אפשרית הזאת.

דורי, הילד הגדול שלי מתגעגע לאילון בעיקר, למשפחה, לסבים שלו. בערבים הראשונים היה קושי והרבה בכי מגעגע לבית.

אני משתדלת מאד שהילדים לא ירגישו יותר מדי בלחץ שלנו או במה שקורה. בנוכחותם אין רדיו או טלוויזיה. הסברנו לדורי שיש מלחמה והציעו לנו במועצה, שנתרחק קצת כדי לא להסתכן. הוא קיבל את זה ולא דיבר הרבה אבל ברור שהוא מרגיש הרבה דברים. יום אחד בבוקר שיחקנו בסלון ופתאום התחיל לשיר את התקווה... אחרי זמן התחיל לשאול שאלות, כמו למשל: "אמא מה זה בארי?" כנראה שמע משהו. אמרתי שבארי זה קיבוץ והוא שאל "והם התפנו?" אמרתי "כן" והוא קיבל את התשובה ולא שאל יותר.

יום אחד כשנסענו לרופא אמר פתאום: "הלוואי והייתי יכול להיות קוסם והייתי מחזיר לחיים את כל מי שמת וגם את כל חיילים שנהרגו"

בסך הכל הוא נראה לי שהוא חופשי מאד ושמח. הוא סקרן, מדבר עם האנשים כאן עם כאלה שהוא מכיר וכאלה שאיננו מכיר, משתתף במסגרות החינוך המתאימות לו ומשחק בחוץ עם ילדים מגילאים שונים.

אני כל כך רוצה שלא תהיה לו טראומה מהפנוי הזה, כאמא יש בי צורך אדיר להגן על הילדים. החרדה והפחד שלי קשורים בהם. אני כל כך רוצה, שיהיו להם חיים טובים, ילדות טובה, רוצה שכל ההתנסות הזו שאנו עוברים תשאר להם טעם טוב למרות המרחק מהבית והגעגועים. בי נפגעה מאד תחושת הבטחון. אני יודעת שכמו אחרי התקפת לב, תשאר בי צלקת, שצריך יהיה ללמוד לחיות איתה.

לגבי חזרה לאילון אחרי שהכל יגמר (מה בדיוק יגמר?) החלטנו שמפה נחזור הביתה לאילון ללא מעבר בינים בדרך. זה הכיוון שלנו. החזרה היא לא לארבע קירות וגג, הבית שלי הוא הבית במלא מובן המילה, המקום בו גדלתי, המשפחה שלי. גם לאיתמר אין התלבטות.

אחרי כל מה, שקרה איננו רוצים בית במקום אחר אבל ברור לנו, שרק כשנחזור לאילון, בהתאם למה שיקרה שם נוכל לקבל החלטה.

חוזרים מסיבוב משפחתי בקיבוץ אילון. צילמה לילך ב-2.10